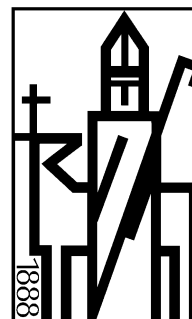

Den norske veterinærforening

Mattilsynet
Hovedkontoret
Felles postmottak
Postboks 383
2381 Brumunddal

J.nr. 366/11/EB/Ark.nr.0.114/Oslo 02.05.2011

Hørings svar – utkast til forskrift om godtgjørelse for nødhjelp til dyr.

Den norske veterinærforening (DNV) har fått ovennevnte forskrift til høring. Høringsutkastet har blitt sendt DNVs underliggende organer til uttalelse, og på bakgrunn av tilbakemeldinger har vi formulert følgende hørings svar:

Generelt

Dyrs egenverdi

Dette er omtalt i dyrevelferdsloven (dvfl) § 3, første setning:

Dyr har egenverdi uavhengig av den nytteverdien de måtte ha for mennesker.

Det fremgår av Innst.O.nr.56 (2008-2009) punkt 2.1:

”Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, viser til at det i høringsforslaget sto at dyr har egenverdi uavhengig av den nytteverdien de måtte ha for mennesker. Regjeringen har utelatt denne formuleringen. For å understreke at dyr har egenverdi, vil flertallet opprettholde denne formuleringen, og tilføye den i lovteksten, slik at § 3 i sin helhet vil lyde:

« Dyr har egenverdi uavhengig av den nytteverdien de måtte ha for mennesker. Dyr skal behandles godt og beskyttes mot fare for unødige påkjenninger og belastninger. »

Flertallet legger vekt på at ordet egenverdi ikke skal tolkes så vidtgående at det kan stilles spørsmålstegn ved vanlig/normalt husdyrhold slik som vi kjenner det i dag. Flertallet har merket seg at departementet har lagt dyrs egenverdi som en premiss for lovforslaget. Flertallet vil derfor understreke at utvidelsen av lovteksten i seg selv ikke gir grunnlag for å vurdere noen forskrifter for husdyrhold på nytt”.

Det er grunn til å merke seg at både flertallet av komiteens medlemmer og departementet gjennom hele prosessen har vært enige om dyrs egenverdi. Departementet hadde dette som en premiss for lovforslaget og komiteens flertall ønsket i tillegg å presisere dette direkte i lovteksten.

DNV mener at en naturlig følge av dette må være at dyrs egenverdi også inngår som et premiss for de forutsetninger forvaltningen legger til grunn ved praktisk fortolkning av bestemmelsene i både dvfl og dyrehelsepersonelloven (dhpl).

Sett i lys av dette fremstår det som inkonsistent og respektløst mht premisset om dyrs egenverdi at Mattilsynet i høringsforslaget fremholdet at:

”Det vil være naturlig å begrense omfanget av kostnadsdekning til et beløp tilsvarende kostnader ved enkel undersøkelse og avliving”.

Forvaltningen kan ikke på den ene side fremheve dyrs egenverdi for deretter i samme åndedrag legge til grunn at ethvert tilfelle av nødhjelp til dyr skal håndteres ved en enkel undersøkelse og avliving. Det må konkret overlates til det aktuelle dyrehelsepersonellet i den enkelte situasjon å vurdere og avgjøre hvilken nødhjelp som er riktig, både ut fra faglig medisinsk forsvarlige vurderinger og også ut fra hensynet til dyrets egenverdi.

Dvfl § 4 gir også klare føringer på hvordan hjelp skal gis, i det første ledd slår fast at man skal hjelpe dyret så langt det er mulig. Forarbeidene angir at avlivning kan være en aktuell mulighet, *særlig for ville dyr og dyr med ukjent eier*. Det er altså åpenbart at det må stilles andre krav til dyr med kjent eier.

Det er kun hvis det er åpenbart at dyret ikke kan leve eller bli friskt at det kan avlives med det samme. (jfr. annet ledd) Imidlertid er det et krav at dyr fra dyrehold ikke skal avlives dersom det lar seg gjøre å få tak i eieren, veterinær eller politiet innen rimelig tid. I Norge er det slik at noen dyrearter åpenbart har en eier. Det gjelder alle tamme gnagere, hunder, hester og øvrige produksjonsdyr i landbruket, samt de fleste katter. Når slike arter påtreffes i hjelpeløs tilstand må det følgelig settes inn en viss innsats for å identifisere eier, og rimelig tid vil ofte måtte strekke seg til påfølgende dag. I tilfeller hvor det ikke er uforsvarlig å gi dyret førstehjelp og holde det i live, er det først når det konkluderes med at eier ikke lar seg identifisere innen rimelig tid at det kan bli tale om avlivning. Konsekvensen av dette må bli at forskriften må ta høyde for at det kan ta noe tid å identifisere eier, at dyrehelsepersonell selvfølgelig må gi dyret adekvat behandling inntil eier er identifisert og at dyrehelsepersonell må kompenseres for de kostnadene som oppstår i denne perioden.

Forskjellene i kostnadsdekning etter dhpl § 14, annet ledd, første og andre setning

Dhpl § 14, annet ledd, første setning fastslår at *for den hjelp dyrehelsepersonell har ytt etter foregående ledd, kan hun eller han kreve en passende godtgjørelse fra staten dersom hun eller han ikke etter krav får betaling av rekvirenten eller den som har betalingsplikten*. Bestemmelsen gjelder typisk dyr med kjent eier som unnlater å betale.

Dhpl § 14, annet ledd, annen setning fastslår at *dersom rekvirenten eller dyrehelsepersonellet selv har hjelpeplikt etter dyrevelferdsloven § 4 og dyret er villlevende eller ikke har en kjent eier eller innehaver, kan dyrehelsepersonell kreve en passende godtgjørelse fra staten for nødvendig hjelp*. Bestemmelsen gjelder typisk ville dyr og dyr med ukjent eier.

Det er avgjørende å holde disse to tilfellene fra hverandre. Hovedårsaken til dette er at en privatpraktiserende veterinær normalt og naturlig nok vil iverksette en langt mer avansert grad av førstehjelpsbehandling av dyr som har kjent eier og hvor eieren eller dennes representant bringer dyret inn til behandling (første setning), enn i de tilfeller hvor en i utgangspunktet vet at dyret er eierløst (annen setning).

I høringsbrevet fremgår det at Mattilsynet i stor grad vektlegger grunnlaget i Ot.prp.nr.15 (2008-2009) som begrunnelse for å kunne fastsette begrensninger i omfanget av kostnadsdekning til et beløp tilsvarende kostnader ved enkel undersøkelse og avliving.

Særlig forholder Mattilsynet seg til formuleringen:

Det vil være naturlig å begrense omfanget av kostnadsdekning til et beløp tilsvarende kostnader ved enkel undersøkelse og avliving. Det er aktuelt å vurdere om det også skal gis rom for å gjennomføre enkel behandling innenfor samme kostnadsramme som et alternativ til avliving. Praktiserende veterinærer er frie yrkesutøvere med rett til selv å fastsette pris for sine tjenester. Det kan også være aktuelt å fastsette maksimalsatser for godtgjøring fra staten.

DNV mener at lovgivers formulering relaterer seg til de tilfellene som reguleres i dvfl § 4, jfr dhpl § 14, annet ledd, annen setning (eierløse dyr) og ikke tilfeller regulert etter dhpl § 14, første ledd, jfr annet ledd, første setning (dyr med kjent eier).

I de tilfellene hvor eier er kjent, og nødhjelpen inntreffer etter anmodning fra denne, kan derfor ikke Mattilsynet konkludere med kostnadsavgrensning tilsvarende kostnader for enkel undersøkelse og avliving. I disse tilfellene må en ta utgangspunkt i at avliving ikke er førstevalget og således utrede full kostnadsdekning for den nødhjelp som ytes for å gjøre dyret så friskt som mulig med tanke på tilbakeføring til eier.

Bestemmelsen er altså fra lovgivers side ikke ment som en garantiordning for utgiftsdekning til enkel undersøkelse og avliving, men som en garanti for at også eide dyr der eier av ulike grunner ikke i øyeblikket har betalings evne/vilje skal få forsvarlig nødhjelp. Dette understøttes for øvrig av at staten kan kreve regress overfor rekvirent eller den som har betalingsplikten når staten har godtgjort dyrehelsepersonell i henhold til bestemmelsen.

Forholdet til Statens kostnader

Det fremgår av høringsbrevet at motivasjonen for høringsforslaget i første rekke er hensynet til Statens kostnader. DNV deler Mattilsynets oppfatninger av at det er viktig å ha løpende fokus på forvaltningens samlede utgifter.

I høringsbrevet er utgiftene Mattilsynet har utbetalt til nødhjelp i 2008 og 2009 oppgitt. Det alt vesentlige dreier seg om utgifter til avlivning av syke/skadete eierløse dyr. Utgiftene utbetalt til dyrehelsepersonell for nødhjelp der det ikke har vært mulig å få betaling fra kjent eier kan ikke tallfestes nøyaktig av regnskapsføringsmessige årsaker, men er svært beskjedne i forhold til det som utbetales når det gjelder eierløse dyr. Det er heller ikke opplyst i hvilken grad Mattilsynet har inndrevet disse beløpene, og i så fall hvor mye man har lyktes å inndrive. Dersom slik inndrivning av utestående krav ikke blir utført oppfattes det derfor i denne sammenheng som paradoksalt at forvaltningen da som rutine ikke besørger inndekning for statens kostnader i forbindelse med utbetalinger til dyrehelsepersonell etter dhpl § 14, annet ledd, første setning. Det må være innlysende at lovgiver har ment at forvaltningen skal besørge slik inndekning for sine utgifter da det klart fremgår av Ot.prp.nr.15 (2008-2009) at: *Staten kan tre inn i kravet mot rekvirent eller den som har betalingsplikten når staten har godtgjort dyrehelsepersonell i henhold til bestemmelsens andre ledd.*

Det er grunn til å påpeke at staten i utgangspunktet har rutiner som kan sikre slik inndrivelse fra kjent eier (Statens Innkrevingsssentral) og at disse rutineene også sikrer inndrivelse fra mindre solvente skyldnere ved ordninger med f. eks. trekk i lønn og/eller sosiale ytelser. I den grad staten lykkes med å inndrive kravene, vil dette bidra til å redusere statens total kostnader på dette området.

Generelle konsekvenser for selve forskriften

Som en direkte følge av det som er nevnt i innledningen, mener DNV at forskriften må skille klart mellom godtgjørelse for hjelp og eventuelt avlivning av eierløse dyr på den ene side, og nødhjelp til eide dyr, der eier viser seg å være insolvent eller ikke vil betale regningen, på den annen side.

DNV ser behovet for å standardisere satser for enkel undersøkelse og avlivning av eierløse dyr, og vil kommentere dette nærmere under kommentarer til §§ 4 og 5.

Når det gjelder passende godtgjørelse der nødhjelp er gitt uten at dyreeier kan gjøre opp for seg, mener DNV at det må tas utgangspunkt i at veterinær yrkesaktivitet utgjør et fritt, liberalt yrke der den enkelte yrkesutøver (enkeltveterinær eller klinikk) på selvstendig grunnlag fastsetter sine takster basert på rene markedsmessige betraktninger i tråd med norsk konkurransepolitikk og lovgivning. Så lenge disse takstene befinner seg innenfor det som er rimelig i forhold til markedet i det angjeldende området må dette primært danne utgangspunkt for statens refusjonsplikt.

Alternativt mener DNV at det kan fastsettes maksimalsatser for godtgjørelse fra staten når det gjelder denne type nødhjelp, slik det åpnes for i forarbeidene til dyrevelferdsloven (Ot.prp. nr. 15 2008-2009). Slike satser eller rammer må i tilfelle ivareta de hensyn som fremgår av avsnittet ovenfor.

Konsekvensene ved dette vil være at det i § 5 må skilles mellom passende godtgjørelse etter § 3 og § 4, slik at det for saker etter § 3 gis godtgjørelse i forhold til de faktiske kostnadene, mens det etter § 4 fastsettes konkrete satser.

Kommentar til de enkelte paragrafer

For ordens skyld gjør vi oppmerksom på at hjemling av forskriften i dyrevelferdsloven § 4 er uteglemt i ingressen. Forskriften må hjemles i dyrevelferdsloven bl.a. fordi godtgjørelse til dyrehelsepersonell i dhpl § 14, annet ledd annen setning, er direkte koblet opp mot

hjelpeplikten og godtgjøringsbestemmelsen i dvfl § 4. Forskriften omfatter også slik godtgjøring, jf bl.a. forskriftsutkastets §§ 2 og 4.

Til § 1 Formål:

Forskriften er hjemlet i dyrevelferdsloven og dyrehelsepersonelloven. Dyrevelferdslovens formål er å sikre god dyrevelferd og respekt for dyr. Dyrehelsepersonellovens formål er å sikre at dyrehelsepersonell utøver sitt yrke på en forsvarlig måte. Av formålsbestemmelsen i dhpl § 1 fremgår det at en forsvarlig yrkesutøvelse "dermed bidrar til god dyrehelse, forsvarlig dyrevvern,". Det er følgelig dyrevelferdsloven som skal sikre og som definerer hva som ligger i god dyrevelferd og respekt for dyr.

Forskriftsutkastet sier at formålet med forskriften er å sikre "forsvarlig dyrevelferd", dette er språklig og faktisk et dårligere vern sett i forhold til den standard som dyrevelferdsloven setter. For å sikre at man holder seg innenfor de rammer loven setter bør formålet med forskriften angis på samme måte som loven, dvs tilsvarende formålsbestemmelsen i dvfl § 1:

"Formålet med forskriften er å fremme god dyrevelferd og respekt for dyr ved å sikre dyrehelsepersonell en passende godtgjørelse for utført nødhjelp til syke og skadde dyr."

Til § 2 Virkeområde:

Forskriften må som nevnt ovenfor hjemles også i dvfl § 4. Dessuten bør det vurderes også å henvise til dvfl § 4 i forskriftsteksten.

Til § 3 Godtgjørelse ved manglende betaling for nødhjelp:

Som nevnt under de generelle kommentarene, mener DNV at en passende godtgjørelse i tilfellene som § 3 regulerer må ta utgangspunkt i de faktiske kostnadene så lenge de er rimelige i forhold til generelle markedspriser. Denne forståelsen er for øvrig lagt til grunn for flere av Mattilsynets vedtak i lignende saker opp til nå. I slike saker trer det offentlige inn som kreditor på dyrehelsepersonellets vegne, og har fortsatt full anledning til å inndrive sine krav med de virkemidler staten har til rådighet i slike saker.

Alternativt kan det fastsettes maksimalsatser, men disse må i så fall defineres i forhold til de vanligste nødhjelpstilfellene som kan tenkes å oppstå, og må være fastsatt slik at dyrehelsepersonellet i all hovedsak får dekket sine faktiske kostnader.

I annen setning er det satt to vilkår for statens dekningsgaranti. Det første vilkåret for å kunne kreve dekning er at "ingen har betalt fullt ut for nødhjelpen", en antitetisk tolkning av dette tilsier at dersom dyrehelsepersonellet har mottatt en delbetaling vil han ikke kunne kreve å få sine utgifter dekket. Vi antar at dette ikke har vært hensikten og en slik tolkning vil dessuten være i strid med lovteksten. Vi foreslår derfor at man i stedet for eksempel tar inn at dyrehelsepersonellet bare kan kreve dekning i den grad dyreeier/rekvirent ikke har betalt for nødhjelpen.

Det andre vilkåret er at "dyrehelsepersonellet har femsatt tre skriftlige krav om å betale innen 3 uker overfor den som har betalingsplikten.". Forskriftsteksten er språklig sett tvetydig; teksten kan enten forstås som at det skal fremsettes tre skriftlige krav i løpet av en totalperiode på tre uker eller at det skal fremsettes tre krav hver av dem innen tre uker. Dersom man leser paragrafen i lys av § 7 ser det imidlertid ut til at det er det første tolkningsalternativet som er ment å gjelde. Dersom bestemmelsen blir stående bør ordlyden justeres slik at denne ikke kan misforstås.

Vi har fått opplyst at vanlig brukt rutine overfor kunder som ikke betaler i forbindelse med kjøp av veterinærtjenesten, er at faktura med en betalingsfrist på 14 dager blir sendt ut kort tid etter at tjenesten er levert, dersom også denne fristen oversittes, sendes det ut en betalingspåminnelse med varsel om at kravet blir oversendt til inkasso dersom beløpet ikke innbetales innen nye 14 dager. De fleste inkassobyråer bruker også en betalingsfrist på 14 dager i forbindelse med utsendelse av krav om innbetaling. Forslaget om at det skal settes vilkår om det skal sendes tre skriftlige påkrav i løpet av en periode på tre uker fremstår derfor som både upraktisk og urimelig.

Det vil etter DNVs mening være fornuftig å omformulere siste setning etter siste komma til:

"...og dyrehelsepersonellet har framsatt to skriftlige krav om betaling overfor den som har betalingsplikten".

Det vises for øvrig til kommentarer til § 7.

Til § 5 Passende godtgjørelse

Konsekvensene av det som er fremført innledningsvis og i kommentarene til § 3 vil bli at § 5 må omarbeides noe, ved at godtgjørelse etter § 3 omtales særskilt, og at fastsatte satser kun gjelder forhold som nevnt i § 4.

DNV mener også at det er uhensiktsmessig å tallfeste godtgjørelsens størrelse direkte i forskriften. I og med at satsene baserer seg på en timesats for klinisk virksomhet, og denne naturlig nok vil endre seg i takt med den generelle lønns- og prisvekst, regner DNV med at satsene vil bli justert med jevne mellomrom (vanligvis årlig) i forhold til dette. Det vil etter vårt syn være mer formålstjenlig at Mattilsynet gis hjemmel til å fastsette honorarets størrelse i tråd med gjeldende gjennomsnittlig timepris innen bransjen.

Mattilsynet har i sitt høringsutkast lagt til grunn at godtgjørelse fra staten skal fastsettes likt både i forhold som reguleres av Dyrevelferdslovens § 4 og Dyrehelsepersonellovens § 14. DNV mener at det kun er i tilfeller hvor veterinærer i førstehånd påtreffer dyr som er sykt skadet eller hjelpeløst at § 4 i dyrevelferdsloven kommer til anvendelse. I alle andre tilfeller, der hvor en tilfeldig person kontakter veterinær om dyr som er syke, skadede eller hjelpeløse, vil det være dyrehelsepersonellovens § 14 som kommer til anvendelse for veterinæren, enten dyret er eierløst eller har kjent eller ukjent eier.

DNV mener fortsatt at veterinærers ubetingede hjelpeplikt etter § 14, må ha som konsekvens at veterinæren i all hovedsak må kunne få dekket sine økonomiske utlegg fra staten, dersom ingen andre dekker kostnadene. Det er ikke rimelig at en privat yrkesutøver i lovs form pålegges å yte hjelp, for så å risikere selv å måtte dekke deler av kostnadene.

Mattilsynet har lagt til grunn at godtgjørelsens størrelse skal baseres på en nøktern timepris for ett tilfelle som omfatter enkel undersøkelse og avlivning. DNV kan ikke se at Mattilsynet i sitt høringsutkast i tilstrekkelig grad har vurdert om det skal gis rom for å gjennomføre enkel behandling som et alternativ til avlivning, slik det fremgår av forarbeidene til dyrevelferdsloven i OT prop 15 (2008-2009)

I saker som hittil har vært behandlet i Mattilsynet, har det bærende prinsipp vært at "passende godtgjørelse" settes til den markedspris som er gjengs i det området hvor hjelpen har blitt ytt. DNV har innhentet opplysninger om timepris fra veterinærer i hele landet. En kommer da frem til en gjennomsnittlig timepris på 1400 kroner. Gjennomsnittet varierer fra ca. 1170 i rurale strøk til ca. 1530 i større byer, men landsgjennomsnittet ligger på 1400 kroner. DNV mener følgelig at det foreslåtte utgangspunkt på 1000 kroner som Mattilsynet har lagt til grunn er for lavt og bør økes til 1400 kroner.

I tilfeller hvor undersøkelse og behandling/avlivning strekker seg ut over 1 time, er det etter DNVs oppfatning en logisk brist i at man da ikke skal få dekket kostnader for hele den første timen, men bare 45 minutter av den. I slike situasjoner hvor det dokumenteres tidsbruk ut over 1 time må den første timen dekkes fullt ut. Det oppfattes også klart urimelig at arbeid utført utenfor ordinær arbeidstid kun dekkes med et påslag på 50 %. Det er helt vanlig i arbeidslivet at arbeid på natt og i helg honoreres med 100 % påslag, og slik bør det også være i denne forskriften. Det er mange ansatte i klinikker som håndterer slike saker, og de blir honorert med 100% overtid på natt og i helger. Dersom staten kun dekket et påslag på 50%, vil dette utgjøre et direkte økonomisk tap for arbeidsgiver.

Det kan oppstå tilfeller hvor det er overveiende sannsynlig at dyret har en eier, og hvor det ut i fra skadens omfang er rimelig å gi førstehjelp og støttebehandling inntil man har lykket i å oppnå kontakt med eier. Dersom man i slike tilfeller etter rimelig tid allikevel ikke finner en kjent eier, bør unntaksbestemmelsen i tredje ledd rutinemessig komme til anvendelse. Når skader skjer på kveld og natt, bør rimelig tid minst være til neste morgen. Kostnader til livsoppholdende behandling og oppstalling bør det offentlige dekke i slike saker, dersom eier ikke lar seg

oppspore. Dette vil være tilfelle med nær 100 % av alle hunder i vårt land, og de fleste tamme katter. Det kan i denne sammenheng nevnes at DNV nettopp for lett å kunne identifisere dyreeier i slike sammenhenger sterkt har anbefalt myndighetene å vurdere obligatorisk ID-merking av hund og katt i Norge.

Når det gjelder betaling for nødvendig kjøring, så har Mattilsynet foreslått å benytte statens satser. Dette dekker kun kostnader ved bilhold, og ikke godtgjørelse for den tid som går med til kjøring. Det er helt vanlig at tid som benyttes i kjøring godtgjøres på linje med annen tidsbruk i andre offentlige godtgjørelser (j.fr. salærforskriften). DNV mener at slik må det også være i dette tilfellet, og at tidsbruk i bil honoreres med samme sats som under pkt. a og b.

DNV vil også peke på at utfyllende journalskrivning må regnes med i den tidsbruken som skal godtgjøres. Det er bra at Mattilsynet har utarbeidet forskrift som pålegger dyrehelsepersonell å gi utfyllende opplysninger i journal over behandlede pasienter. I tilfeller med eierløse dyr vil Mattilsynet være mottager av alle opplysninger, og komplett utfylt journal i henhold til journalforskriften vil være den dokumentasjon Mattilsynet krever fremlagt. Tid medgått til slik journalskrivning hører dermed naturlig hjemme som del av den tiden som medgår i tillegg til undersøkelse og eventuell avlivning. Dette må det tas høyde for dersom honorarene blir fastsatt på bakgrunn av gjennomsnittlig tidsforbruk.

DNVs forslag til tekst i § 5 blir dermed følgende:

§ 5. Passende godtgjørelse

Passende godtgjørelse etter § 3 skal omfatte de dokumenterte utgifter som er påløpt i skadetilfellet.

(Mattilsynet kan fastsette maksimalsatser).

” Passende godtgjørelse etter § 4 skal omfatte

- a) Honorar for arbeidet, inkludert medgått tid til kjøring, fastsatt av Mattilsynet i tråd med gjeldende gjennomsnittlige timesats innen bransjen.*
- b) Et tillegg på 50% av godtgjørelsen etter bokstav a for arbeid mellom kl. 1800 og 2100 på hverdager*
- c) Et tillegg på 100% av godtgjørelsen etter bokstav a for arbeid i helger og mellom 2100 og 0800 på hverdager.*
- d) Betaling for nødvendig forbruk av legemidler og annet utstyr*
- e) Betaling for nødvendig kjøring i samsvar med statens satser*
- f) Dekning av nødvendige utgifter til håndtering av kadaver*
- g) Merverdiavgift*

Ved dokumentert nødvendig arbeid i mer enn 1 time etter § 4 kan det gis et tillegg fastsatt av Mattilsynet i tråd med det som er fastsatt i punkt a.

I helt spesielle tilfelle der dokumentert nødvendig arbeid åpenbart tilsier en høyere godtgjørelse, kan ytterligere tillegg gis etter særskilt vurdering

Det skal gjøres fradrag i godtgjørelsen for beløp som dyrehelsepersonellet har fått utbetalt for nødhjelpen.

Til § 6 Søknadens innhold

Av hensyn til godtgjøring for arbeid utført utenom ordinær arbeidstid (natt og helg) vil det vel være hensiktsmessig at man under punkt b, i tillegg til dato også oppgir klokkeslett for når behandlingen er utført.

Til § 7 Søknadsfrist

Det vises til kommentarer til § 3 om skriftlige krav.

DNV vil foreslå en betydelig forenkling av ordlyden i de to første leddene til:

” Søknad om godtgjørelse ved manglende betaling i hht. § 3 og godtgjørelse for nødhjelp til eierløse dyr i hht § 4 skal sendes til Mattilsynet innen 3 måneder etter at nødhjelpen ble gitt.”

Det er tatt inn en bestemmelse om at Mattilsynet kan avskjære krav som kommer for sent i forhold til fastsatt frist og i forhold til krav til innhold. Fristen må imidlertid være rimelig. Det samme gjelder en avvisning i forhold til innholdet. Også der frist og krav til innhold eller avvisning av et krav som har mangler i forhold til krav om innhold bør det legges inn en "sikkerhetsventil" slik at Mattilsynet må kunne foreta en konkret rimelighetsvurdering i det enkelte tilfelle slik at man ivaretar forvaltningsmessige hensyn og sørger for at vedtakene blir rimelige.

Med vennlig hilsen

Ellef Blakstad
Fagsjef

Mette Rød Fredriksen
Juridisk rådgiver